

Børne Blad

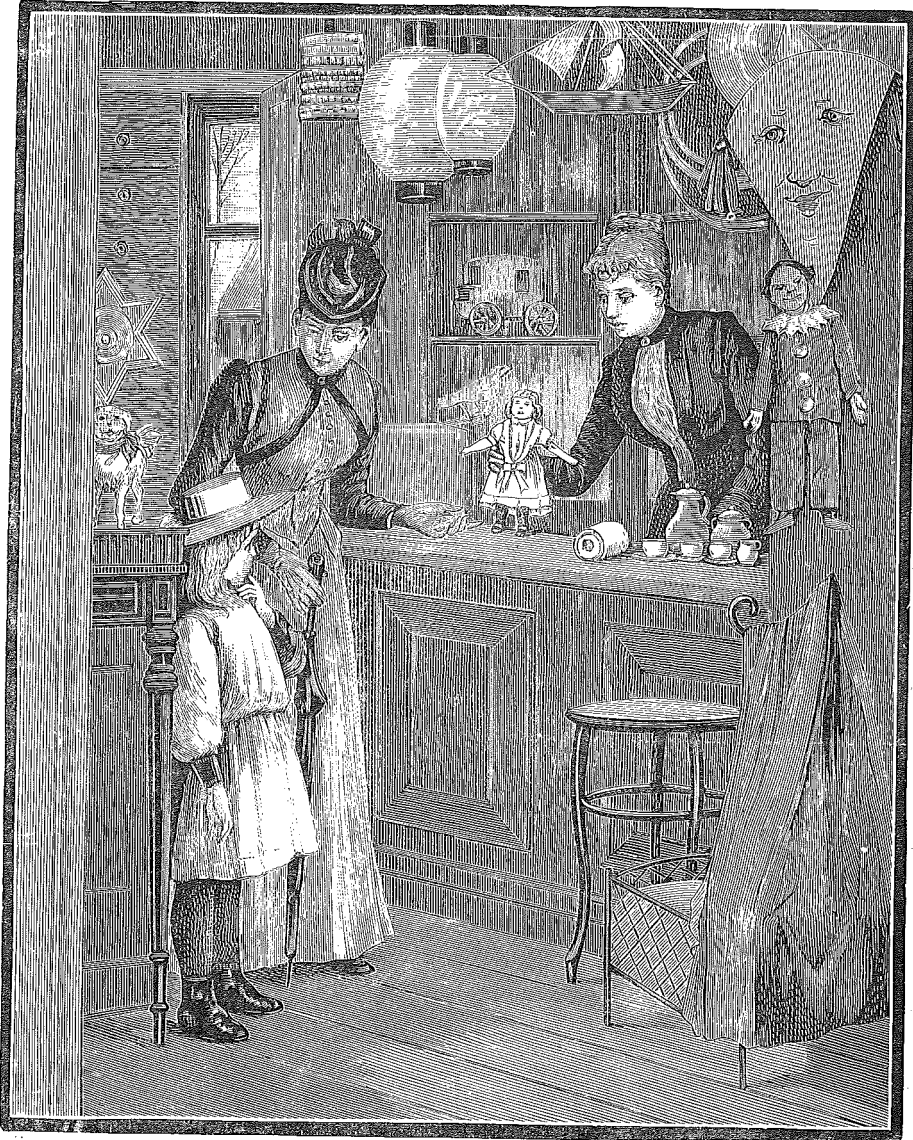

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 2.

13de januar 1895.

21de aarg.

Julebutikken.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leberes det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der anaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Første læse.

ABC-klassen: 2 Tim. 3, 15: „Den hellige skrift kan gjøre dig vis til salighed ved troen paa Jesus Kristus.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og 2 Pet. 1, 21: „De hellige Guds mænd talte, drevne af den Helligaand.“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og 2 Tim. 3, 16 (Sp. 5).

W i n k.

Menneske, som du tror, saa lever du;
som du leber, saa dør du;
som du dør, saa bliver du.

Den berømte forfatter, sir Walter Scott, bad kort før sin død sin svigersøn om at læse noget høit for sig. „Af hvilken bog?“ spurgte svigersønnen. „Og det kan du spørge om?“ sagde Scott; „der er kun en bog.“

I Slaget ved Fredricksburg var en af soldaterne en bibel i sin lomme. Under kampen trængte en fugle helt gjennem det gamle testamente og stanjede først i det 18de kapitel af Lukas's evangelium ved hin øverstes spørgsmaal til Jesus: „Gode mester! Hvad skal jeg gjøre, forat jeg kan arve et evigt liv?“ Dette spørgsmaal gjorde soldaten fra den stund til sit eget, og i den samme bibel, som havde frelst hans timelige liv, fandt han det evige.

En kristen kvinde var gift med en fritænder, som haade i ord og eksempel lod haant om kristentro og kristenliv. Men skønt han gjorde alt muligt for at faa børnene til at gaa den samme vej, som han selv gif, kunde man lede længe, før man fandt saa gudsfrygtige, retskafne børn som i den familie. Da moderen blev spurgt, hvorledes hun havde baaret sig ad for at bevare børnene paa den rette vej, svarte hun: „Jeg holdt den himmelske faders indflydelse mod den jordiske faders indflydelse. Naar børnene gjorde spørgsmaal, naar de trængte tugt eller opmuntring, lod jeg bibelen svare, bibelen tugte,

bibelen opmuntre dem. Og den himmelske fader har seiret over den jordiske.“

— En fattig frugtsælgeresse, som sad og læste i sin bibel, blev spurgt af en mand, som kom forbi, hvad det var, hun læste. Da hun svarte: „Guds ord“, spurgte han, hvoraf hun vidste, at den bog var Guds ord. Hun pegte op mod himmelen og spurgte ham: „Kan du bevise, at der er en sol paa himmelen?“ „Bevise det? Det bedste bevis er vel, at den varmer mig, og at jeg kan se dens lys.“ „Nu“, svarte hun, „saaledes gaar det ogsaa mig; det beviser for mig, at denne bog er Guds ord, at den varmer min sjæl og lyser for den.“

— Den store amerikanske statsmand og taler, Daniel Webster, skriver: „Derfor der i mit sprog eller mine tanker er noget, som fortjener ros, saa skyldes det mine forældre, som tidligt lærte mig at elske skriften.“

I et selskab, som bestod af fremragende franske forfattere, tilbragte man tiden med at spotte over bibelen. Den berømte lærde, Diderot, som selv var en fritænder, sad den aften længe taus. Tilslut sagde han: „Men det er mærkværdigt, mine herrer, at ingen i hele Frankrig kan skrive og tale saa godt som de, der har skrevet denne bog, som vi alle saa freidig spotter over.“

— Bibelen ligner det underfulde speil, om hvilket fabelen fortæller: Dets eier kunde i det opbage med lige stor lethed haade det, som var foran, og det, som var bagenfor ham; haade det, som var over, og det, som var under ham.“

— En afrikansk fyrste sendte til dronning Victoria af England et gesandtskab, som skulde spørge hende, hvad der var hemmeligheden ved Englands storhed. Da overrakte dronningen gesandtskabet en bibel med de ord: „Sig eders konge, at dette er hemmeligheden i Englands storhed.“

— En lærd fransk gudsfornegter fandt en dag udenfor sin dør nogle løsrevne blade, som indeholdt profeten Habakuks herlige bøn (Hab. 3). Han blev saa greben af det, han der læste, at han sprang op til et litterært selskab, som han var medlem af, for at meddele dem sit store fund. Noget saa storlagent, haade hvad sprog og indhold angik, havde han endnu aldrig læst, sagde han, som hos denne ukendte forfatter. Man kan tænke sig hans forbauselse og ærgrelse, da det blev ham sagt, at det var et brudstykke af den bibel, han altid spottede over, som han havde rost i saa sterke ord.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

First Lesson.

ABC Class: 2 Tim. 3. 15: "The holy Scriptures are able to make thee wise unto salvation through faith which is in Christ Jesus."

Catechism Class: Same as above, and 2 Pet. 1. 21: "Holy men of God spake as they were moved by the Holy Ghost."

Explanation Class: Same as above, and 2 Tim. 3. 16.—Qu. 5.

SUGGESTIONS.

Man! As Faith, so Life;
As Life, so Death;
As Death, so Eternity.

Shortly before he died, the famous author, Sir Walter Scott, asked his son-in-law to read something aloud for him. "From what book?" his son-in-law asked. "What a question!" exclaimed Scott; "there is but one book."

— At the battle of Fredericksburg one of the soldiers carried a Bible in his pocket. While the battle was raging, a bullet pierced through the Old Testament, but stopped at the 18th chapter of the Gospel of St. Luke, where the ruler asked Jesus, "Good Master, what shall I do to inherit eternal life?" From this time the soldier made this question his own; and in the same Bible which had saved his physical life he found eternal life.

— A Christian woman was married to an infidel, who both in words and deeds ridiculed Christian faith and Christian life. But although he did his very best to make his children follow his example, one would have to search long to find children so pious and good as in this family. Being asked what she had done to keep her children in the right path, the mother answered: "I put the influence of the heavenly Father in opposition to that of their earthly father. When the children asked questions, when they were in need of correction or encouragement, I let the Bible answer them, the Bible correct them, the Bible encourage them. And the heavenly Father has conquered their earthly father."

— A poor fruit-seller, who sat reading her Bible, was asked by a man, passing by, what she was reading. When she answered, "The Word of God," he asked, how she knew that the book was the Word of God. She pointed to the sky and asked him, "Can you prove that there is a sun in the heavens?"—"Prove it? The best proof is that it warms me, and that I can see its light."—"Well," she answered, "so it is with me, too; the proof to me that this book is the Word

of God is, that it gives my soul warmth and light."

— The famous orator and statesman, Daniel Webster, once wrote: "If there be anything in my style or thoughts to be commended, the credit is due to my kind parents in instilling into my mind an early love of the Scriptures."

— A gathering of noted French authors once entertained themselves by ridiculing the Bible. The famous Diderot, who himself was an infidel, sat silent for a long time. Finally he said: "But it is remarkable, gentlemen, that no one in the whole of France can write or speak as well as the authors of this book which we all so freely have ridiculed."

— The Bible is like the wonderful mirror, of which the fable tells us. Its owner could with equal ease discover in it, both what was in front of him, and what was behind him; both what was above, and what was below him.

— An African prince sent to queen Victoria of England a messenger, who should ask her what was the secret of England's greatness. The queen then gave the messenger a Bible and said, "Tell your king that this is the secret of England's greatness."

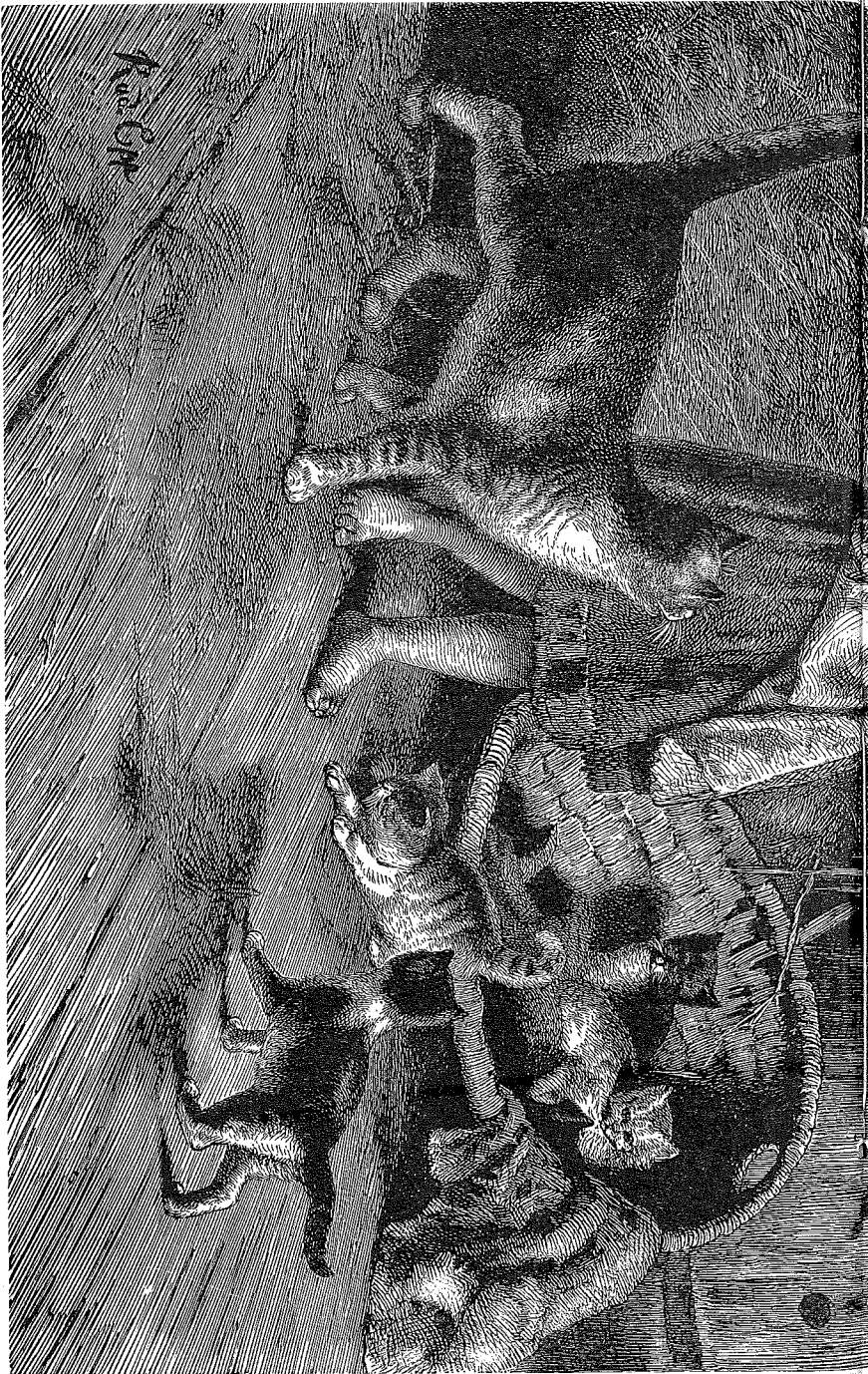
— A French infidel who was a man of learning one day found, outside of his door, some torn leaves of a book, which contained the wonderful prayer of the prophet Habakuk.—Hab. 3. He was so moved by what he read, that he hurried up to a literary club, of which he was a member, to tell his friends of his great discovery. Anything as magnificent, both as regards language and contents, he had never yet read, he said, as what this unknown author had written. One can imagine his surprise and vexation, when he was told, that it was a part of the Bible, so often ridiculed by him, which he had praised so highly.

Gullis haab.

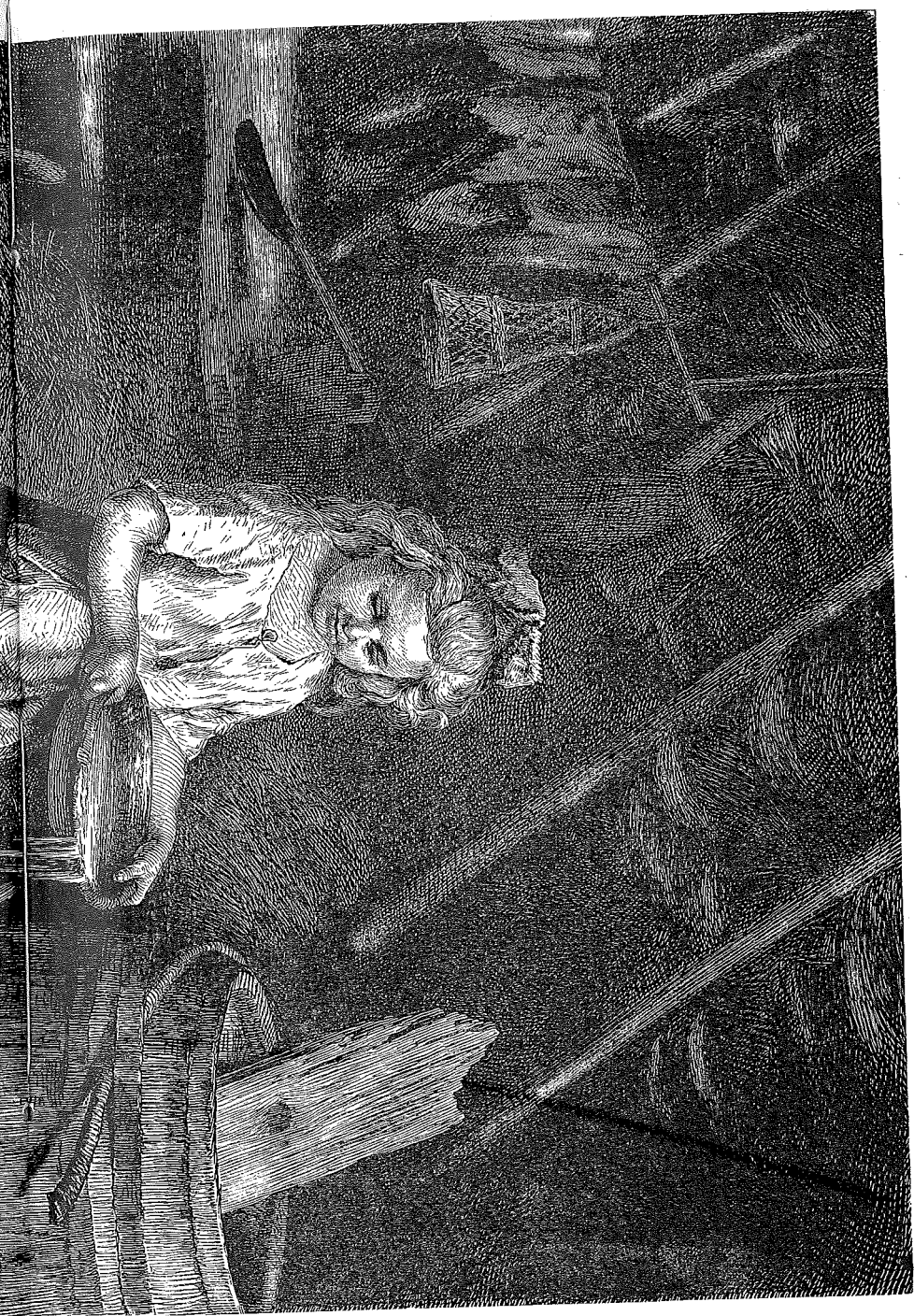
1. Søster og bror.

 et var iffe solens skjld, at det var saa mørkt i det lille værelse; thi den gjorde sit bedste for at lyse op derinde; men trods alle forsøg var det blot saavidt, den fik lov til at komme et øieblik ind gennem vinduet med sine straal. Hufene lige overfor var saa høie og gaden saa smal, at alle solens bestrebelsers var forgjæves, skjønt den gjorde sit bedste.

Efterat den havde steget saa høit, som den kunde, og det virkelig var lyffets den at sende nogle varme, lyse straal ned i den trange, smale gade, begyndte den langsomt

Skæbne med de kattinger.

at synke ned i vest, og idet dens straalere søgte dei mellem sforsfenspiberne, lyffets det den tilflut at naa frem til det lille vindu og hilse paa det lille ensomme, trætte barn derinde. De kysjede saa venlig det lille blege ansigt og berørte hjærtlig de magre smaa hænder, som straktes mod dem ligesom for at ønske dem velkommen. Et øieblik syntes den tynde, magre stikkelse, den lille feng og hele værelset ligesom at bade sig i en strøm af straalende lys. Og den lille glædede sig saa ved dette solskinsbad, lo og talte høit som til en ven.

Men at, altfor snart maatte solen atter bort. Sagte, sagte forsvandt den bag de høie huse, og det lille værelse laa atter i det gamle mørke. Dog — det var ligesom et lysffjær var bleven tilbage i en krog af værelset; thi som en straalstrans omgav den lilles gyldne haar det blege ansigt.

„Farvel, kjære sol! Farvel du snilde, ventlige sol!“ hviffede hun sagte. „Nu maa jeg igjen vente saa længe, til du kommer tilbage. Jeg skulde ønske, at jeg var en blomst paa de store fletter, saa du kunde faa skinne paa mig hele den lange dag.“

Da hørtes fire langsomme slag fra den store klokke i det nærliggende kirketaarn. Gulli talte slagene paa fingrene. „Klokken er fire“, sagde hun, „nu kommer snart Robbi hjem.“ En svag rødmen af glæde og længsel for samtidig over den lilles blege ansigt, og hun forsøgte at reise sig paa albuen for bedre at kunne lytte til den kjære broders skridt.

Fra gaardsrummet nedenfor trængte forskjellige lyd sig op til hende, fra børn, som skreg, og kvinder, som trættede; men gjennem al denne støj lyttede Gulli blot efter en lyd, og alt paa lang afstand kunde hendes skarpe øre opfange denne lyd — først svag, saa svag, at en anden ikke vilde have kunnet adskille den fra al støien dernede. Men Gulli gjorde det.

Nu kom lyden nærmere, og klart hørtes midt i larmen en ungdommelig stemme, som raabte: „Grønsager! friske, gode grønsager!“

Hvis man havde fastet et blif ned i Roberts kurv, vilde man have seet, at han ikke havde mere grønsager igjen, saa hans hensigt med at raabe saaledes ikke kunde være at vække kjøberes opmærksomhed; han maatte have en anden hensigt dermed.

Og dette var ogsaa tilfældet. Hans raab var blot bestemt for den lille ensomme, ven-

tende pige oppe i det høie hus. Dens hensigt var at sige hende omtrent dette: „Fæt mod, Gulli! Robbi kommer!“

Og Gulli fattede mod. Den svage rødme blev stærkere og stærkere, og hendes trætte øine straalende med en forunderlig glans, og inden Robert var kommen opad trapperne og havde kunnet aabne døren, var Gullis ansigt bare solskin.

„Å, Robbi, Robbi! kommer du endelig?“

„Har du syntes, det har været saa ensomt, min stakkars lille Gulli?“

Og gutten hilfede venlig paa sin lille søster, kysjede hjærtlig hendes kind og strøg haaret bort fra hendes pande. Den lille klyngede sig fortrolig ind til ham og sendte ham et taknemmeligt blif.

„Jeg synes, det er saa længe siden imorges, Robbi“, sagde hun, „men nu bryder jeg mig ikke mere om det, siden du er kommen hjem.“

Og Gulli lod med et suk sit hoved hvile mod Roberts grove trøje.

„Har da ikke far været hjemme hos dig en eneste gang idag?“ sagde gutten, idet et strengt og harmfuldt udtryk viste sig i hans ansigt.

„Å, jeg tænker, at far har noget andet at gjøre“, svarte Gulli raftt. „Hys, Robbi!“ sagde hun, da hun forstod, at et ærgerligt svar svævede paa guttens læber. „Sig ikke noget ondt om stakkars far!“

„Ja, siden du beder derom, skal jeg lade det være.“ Guttens ansigt fik atter et venligt, glad udtryk, og han klappede hjærtlig sin lille søsters hoved. „Men nu skal jeg lave te til dig. Saa sulden du maa være!“

„Jeg føler mig ikke netop saa sulden; men jeg syntes, at det er saa morsomt at se paa, naar du laver teen.“

Og Gulli reiste sig op i sengen og saa med stille tilfredshed paa, hvorledes Robert tændte op ild og satte tekedelen over.

„Hvad har du gjort, siden jeg gif ud imorges da, Gulli?“ spurgte Robert, medens han stilledede i værelset og ordnede alt paa en temmelig støiende og guttagtig maade.

„Jo, madam Brun var inde og vaskede mig og stelte værelset, og paa den maade gif en tid. Er hun ikke snild, som hjælper mig, skjønt hun har saa meget at gjøre i sit hjem med alle barna sine? Stakkars, hun ser saa træt og udslidt ud. — Og siden har jeg faaet tiden til at gaa med at bygge luftflotte.“

„Bygge luftflotte! — Ja, jeg forstaar, hvad du mener. Nu, hvad er det da for luftflotte, du har bygget?“

„Jo, ser du! Jeg indbildte mig, at jeg var rig — svært rig, og saa tænkte jeg paa, hvorledes jeg skulde amende mine penge.“

„Saa“, sagde Robert og løftede af te-kjedelen, som nu kogte. „Og hvad gjorde du med dem da?“

„Jeg købte et æsel til dig, Robbi — et rigtig pent et —, og du havde altid nok mad til det, og det var saa rundt og fedt. Og saa købte jeg en kjerre til dig, og fyldte kjerren med faal, poteter, kirsebær, æbler og alleslags deilige ting, og jeg tænkte, at du hver eneste dag sit solgt saa meget, du vilde.“

„Det var morsomt, Gulli“, sagde Robert og trak det lille bord hen til søsterens seng. „Nu holder jeg teen i for dig, og du maa drikke den, medens den er varm.“

„Og saa indbildte jeg mig, at vi havde et hus paa landet aldeles for os selv. Det havde store vinduer paa alle sider, saa solen kunne skinne ind hele dagen!“

„Hvor glad du er i solen, Gulli!“

„O ja — og far drak aldrig mere, Robbi, men arbejdede hver dag og kom hjem hver eneste aften, saaledes som han gjorde, før mor døde.“

„Det er ikke værdt at haabe noget saadant, Gulli; thi det kommer aldrig til at ske, er jeg ræd for“, sagde Robert mørkt.

„Jo, det vil sel!“ sagde Gulli ivrig. „Far vil nok blive snild igjen. Det var bare sorg, som drev ham til at drikke; men han skal blive bedre igjen; jeg ved, han vil blive det.“

Robert modsvarede hende ikke; han vilde ikke forstyrre det haab, som barnet med hele sin sjæl hængte sig fast ved.

„Men fik du da intet selv? Var al denne herlighed bare for far og mig?“

„Na ja, jeg indbildte mig, at jeg var sterk og frisk og kunde arbejde hele dagen for dig og far, og jeg holdt det lille hus saa pent og fint; thi jeg havde aldrig verk i ryggen. Og jeg arbejdede i vor have; thi vi havde en saadan, som var fuld af de deiligste blomster, røde, gule og blaa.“

„Ja, alt dette var jo saa deiligt“, sagde gutten venlig; han saa, hvorledes barnet skjalv af bevægelse ved tanken paa den fremtid, som hendes egen indbildning havde skabt, „men nu vil vi ikke tale mere derom. Drik nu lidt mere te!“

„Jeg kan vist ikke orke mere“, svarte den lille pige, idet hun lænede sig tilbage mod hovedpuden og træt luffede øinene. Hun aabnede dem dog igjen og spurgte pludselig:

„Jeg bliver vel snart frisk igjen, Robbi! bliver jeg ikke det?“

„Jovist bliver du det. Hvorfor spørger du saa?“

„Na, ikke for noget. Jeg bare synes, at det er saa forstrækkelig længe, siden jeg var frisk.“

„Ja, det skal du ikke bryde dig om. Mange mennesker er længe syge og bliver alligevel friske igjen. Du bliver nok frisk, skal du se. Og naar jeg bliver stor, skal vi saa hus og have, og vi skal have de det saa hyggelig, Gulli.“

„Og far skal bo hos os og have det lige-saa hyggelig som vi, Robbi. Ikke sandt?“

„Jeg bryder mig ikke om far“, sagde Robert bittert, og atter viste sig det samme haarde drag i guttens ansigt.

„Han er ond og slem, Gulli. Ellers havde han ikke ladet dig blive saa alene og næsten sulst ihjel. Han holder nu ikke længere en smule af os; jeg er sikker paa, at han ikke gjør det.“

„Jo, det gjør han, Robbi; han holder dybest i hjertet af os; det er bare brændevinet, som er aarsag i, at han er ubenlig mod os. Staffars far! Han vil nok engang blive bedrøvet over det, og da vil han holde op at drikke, og vi vil saa det saa herlig sammen.“

Det lille forhaabningsfulde, elselige barn! Om end alle andre har tabt haabet om den staffars dranters redning, saa har hans lille datter dog ikke gjort det. Og alligevel ved hun intet om Frelseren, den eneste, som har magt til at frelse hendes far. Hun har knapt hørt Guds navn nævne uden fra spottende læber. Hun gjør sig haab om jordisk glæde og ved ikke, at hendes liv iler mod graven. Findes der da ingen, som kan vise hende veien til den hjærlige frelser, som døde for at redde hende? — Zabel er hun forladt og forsømt paa jorden; men i himmelen er hun ikke forglemmt. Der staar hendes engel foran Guds trone og skuer ind i Faderens ansigt; han vil ikke svige den opgave, han har faaet; han vil opsoge det lille, fortabte lam.

(Fortætt.)

En sint okse og en kjæk pige.*)

Paa nogle sætre i Bergens stift havde en voldsom, stor og sterk okse i den senere tid sat skræk baade i budeierne og andre, som kom i nærheden af den. Det var hændt, at budeierne havde maattet søge tilflugt i træer eller paa sætertagene.

En dag maatte man sende bud til bygden efter folk. Da hjælpen kom, gif den modigste af mændene bort mod oxsen med en tyk staur; oxsen holdt nemlig netop paa at lade sit raseri gaa ud over en af sætrene, medens nogle piger havde slygtet op paa taget og ikke vovede at komme ned. Men førend manden fik sul for sig, laa han overende ved sæterbæggen med et par vældige horn mod sig. Stillingen var farlig. Tre

voksne mennesker, deriblandt en mand i sin bedste alder, stod skjælvende og saa paa uden at vove sig nær det rasende dyr.

Til alles forskrækkelse styrtede da den angrebne mands fjorten aar gamle datter sig lige mod bæstet, greb det med én haand i hvert horn og stjøv det bagover. Faderen havde endnu saavidt kræfter, at han kunde slæbe sig forbi hushjørnet, medens den modige pige fremdeles drev dyret tilbage. Han var frelst. De to—tre knuste ribben er senere helede.

„Brita! Dette skal jeg aldrig glemme, saalænge jeg lever,” sagde faderen. Men jentungen sagde ingenting. Hun bare sædte et par taarer og saa op mod himmelen.

*) Efter en meddelelse til Berg. Aitbl.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 52.

Ryen Artona paa Rygen.

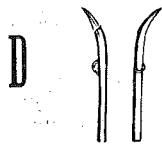
Billedgaade.

r $\frac{ne}{v}$

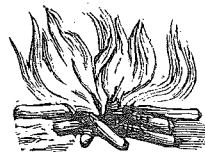
r A
ne

L G

N^P
E DT

E

ked $\frac{F}{e}$

S re
re

